

kisvárdai lapok

XVII. évfolyam 4. szám – 2015. június 24., szerda

Zoltán Újratemetve

Tartalom

2. o.: Bemutatkozik a közönség zsűri
3. o.: Egy vélemény a közönség soraiból
4. o.: Wilhelm-dalok – Jel Színház
5. o.: Rükverc – Kassai Thália Színház
6. o.: Zoltán Újratemetve –
Beregszászi Kárpátaljai Megyei Magyar Drámai Színház
7. o.: Hibaigazító
8. o.: Fesztiválkörkép

Magyar
Színházak
XXVII. Kisvárdai
Fesztiválja

Rükverc

„A Várkert sötétjét csak néhány éles reflektor deríti, csepereg az eső, a fényben megcsilannak a szemetelő vízcseppek. Szögesdrót kerítés választja le a nézőtérrel a színpadnak kijelölt teret, oszlopokról megafonok merednek ránk.”

„Ítélnék lenni lehetőség és kötelezettség”

Bemutatkozik a közönség zsűri

Dr. Czeglédi Zsuzsa – a Felső Szabolcsi Kórház belgyógyász és gasztroenterológus főorvosa.

„1983 óta élek és dolgozom Kisvárdán. Hivatásomnál fogva a természettudományos érdeklődés mellett humán szakirányultság is jellemez. Szabadidőmben elsősorban olvasok – a szépirodalmat kedvelem, a kortárs magyar írók regényeit. A színház szeretete miskolci középiskolás és egyetemi éveim óta elkísér. Körülbelül tíz éve a Nyíregyházi Móricz Zsigmond Színház valamennyi bérletes előadását megtekintettem. Zenében a világzene áll közel hozzám.

A két gyermekem felnövekedése óta rendszeres látogatója vagyok a Kisvárdai Színházi Fesztiválnak, igyekszem a szabadságomat is ehhez igazítani.

A Művészetek Háza már korábban is felkért a közönség zsűri munkájában való részvételre, ez évben is igyekszem az elvárásoknak megfelelni.”

Varga Luca Laura, Tari Istvánné, Dr. Halmay Balázs, Dr. Czeglédi Zsuzsa és Tóth Anna

Dr. Halmay Balázs – a Kisvárdai Járási Hivatal népegészségügyi osztályának vezetője.

„Több éve kísérem figyelemmel a fesztivált, szívesen látogatok az előadásokat, s nem először veszek részt a közönség zsűri munkájában sem. Úgy gondolom, ítélnék lenni lehetőség és kötelezettség egyaránt, az értékelésben pedig számítok nézőtársaim, a közönség többi tagjának véleményére is.”

Tari Istvánné – a Bessenyei György Gimnázium és Kollégium magyar–angol szakos tanára.

„Középiskolásként, a kilencvenes évek elején fedeztük fel ezt a nagyszerű lehetőséget, amit

a fesztivál hozott a városunkba. A húgommal együtt már alig vártuk a május végét, hogy újra találkozhassunk kedvenc színészeinkkel, ismét átéljük azt a varázslatot, amit kizárólag a színház tartogat számunkra.

Az egyetemi éveim alatt kínosan ügyeltünk arra, hogy a fesztivál időszakát még véletlenül se zavarják meg a vizsgák. Majd a gyermekeim születése miatt hosszabb szünet következett a színházlátogatásban. Abban az időszakban kizárólag éjszakai stúdió előadásokat látogattam. Aztán 2012-ben kaptam egy nagyszerű lehetőséget, hogy részt vehetek a közönség zsűri munkájában. Életem egyik legnagyszerűbb élményének könyvelhettem el azt a hetet. Teljesen beszippantott a fesztivál.

Rengeteget tanulok máig ezekből az előadásokból, és nagyszerű élményeket gyűjtök évről évre nemcsak a nézőtérén, de a szakmai beszélgetéseken, a kulisszák mögött és a fesztiválsátorban is. Barátaim, ismerőseim és munkatársaimat várom ilyenkor, június harmadik hetében, amikor Kisvárdra a színházi világ közepe. Örömmel látom, hogy évről évre egyre több fiatal látogatja az előadásokat, és büszkeséggel tölt el, hogy nemcsak a szomszédságot, de a páromat is sikerült megfertőznöm ezzel a rajongással.

A színház ügyét képviselem tanárként, hiszen évek óta én válogathatom a gimnazisták számára a bérletes előadásokat, és ha időm engedi, szívesen írok is előadásokról – ezek a Vörös Postakocsi internetes felületén olvashatók.

Tóth Anna – a Kisvárdai Bessenyei György Gimnázium és Kollégium matematika tagozatának harmadik osztályát végezte idén.

„Tanulmányaimat a reál tárgyak területén szeretném a későbbiekben folytatni. Ettől függetlenül egy jó film, egy jó színházi előadás vagy egy jó könyv az, ami igazán ki tud kapcsolni. Kapcsolatom a színházzal egészen régről indul. Már az általános iskola első osztályait elvégezve számos mesemondó, szavaló és szép kiejtési verseny volt mögöttem. Majd a felső tagozatban tagja lettem akkori iskolám drámacsoportjának. Ezzel a társasággal bejártuk a Felvidéket és Kárpátalját, rengeteg fesztiválon mutattuk meg, hogy mit tudunk. A gimnáziumban is vittek tovább e téren remek tanáraink és a versek szereteit. Illetve az, hogy két évben is lehetőségem nyílt önkéntes munkát végezni a Magyar Színházak Kisvárdai Fesztiválján. Így nemcsak nagyszerű előadásokat láthattam, de a színház mindennapjaiba is belekóstoltam, beláthattam a kulisszák mögé.”

Varga Luca – a Bessenyei György Gimnázium 11. évfolyamának matematika szakos tanulója.

„A matematika mellett különösen érdekelnek az irodalmi művek, így szívesen látogatok a helyi és a környező városok színházait, ha van rá lehetőségem. Két éve a színháznál teljesíték közösségi szolgálatot ezen a rendezvényen, de már előtte is részt vettem a fesztiválon. A színházlátogatás mellett szabadidőmben sportolok, kangoero edzésre járok, továbbá szeretek olvasni, főleg drámákat, illetve a festés, rajzolás is a szenvedélyemmé vált. Most izgatottan nézem az idei színházi fesztivál előadásait.”

Győztes helyett nyertesek

Egy vélemény a közönség soraiból

Évek óta úgy időzítjük pár napos látogatásunkat a Kisvárdai Fesztiválra, hogy az M Stúdió előadását lássuk. Elemi erővel hat a táncuk, rögtön erős érzelmeket vált ki. Nagy a kísértés, hogy a néző értelemze, amit lát. Egy történet könnyebben emészthető: van eleje, vége, közben pedig van személyes tapasztalatom a szereplőkkel, élethelyzetükkel, cselekedeteikkel kapcsolatban. Az M Stúdió előadásain azt élem meg, hogy akkor járok a legjobban, ha érzelmileg vagyok nyitott, ha a szívemmel fogadom be a művet.

A *Kampf* sok mindenről mesél, de története nincs.

Az első érzélem, ami mellbe vág, a rettenet. A férfi, aki a tömeget mozgatja, arctalan, testtartása állati, gerince úgy mozog, mintha kígyó lenne. Mindegy is, hogy minek látom: Sátán, Diktátor, Harcos vagy a Csúcsmenedzser. Rémisztő jelenség. De az igazi rettenet, hogy a többiek, mintha bábok lennének, úgy rángatja. Mindenki más üveges tekintetű, vakon követik. Teszik, amit diktál: menetelnek, egymást verik, őt imitálják.

A figyelem átterelődik egy másik szereplőre, a vészjósló hangulat komikumba oldódik.

Bolondsipkás fiatalember egy óriási kezelábas ruhában próbál az elképedt szereplőkkel valamit elérni (hiába), de szó szerint pofára esik és szájalmas kudarcán zokog. Szinte burleszkbe hajlik, ahogy a fiatalember egy fiatal nővel dominanciaharcba kezd, közben egymásba gabalyodnak.

Ezután az óriási ruha válik főszereplővé. Kiderül, ha ketten vannak a gatyában, akkor még gyönyörű az összhang. Még mindig nevetünk, amikor már hárman vannak benne, pedig közben az összhang eltűnt, kezdődik a huzavona, az egyénieskedést a társak azonnal elnyomják: széthúzás lesz úrrá.

Elhangzik a darab két mondata: „Eszter, te mit csinálsz?” „Most éppen kukackodom.”

A kukacot azonban a három férfi a gatyában kegyetlenül eltiporja. Esztert nem vették be a játékba, neki annyi.

Aztán visszatér a Gonosz, de neki is annyi. Látjuk gyengének. Hiába teszi ugyanúgy ugyanazt a többiekkel, mint korábban: ha magába fordul, ő is küzd magával. És gyengesége repedésein beüt a tömeg ellenállása, tagjai lázadnak, egyéni kitöréseik vannak.

Mindenki küzd magával, a többiekkel, a vezetővel. Dominánsak vannak és behódolók.

Győztes pedig nincs.

Nyertes azért mégiscsak volt vasárnap este: a közönség. A nézők hálásan pirosra tapsolták a tenyerüket. Mindenki a saját érzéseivel maradt, de a tisztelet és a szeretet a társulat iránt elvitathatatlanul ott volt a teremben.

Varga Orsolya

Kampf – M Stúdió, Sepsiszentgyörgy

Feltenni a pontot

Wilhelm-dalok – Jel Színház

A Jel Színház *Wilhelm-dalaiból* ismertem meg Tolnai Ottót, és valószínűleg sokáig Bicskei István szinkronhangján fogom hallani a költeményeket. A versek által teremtett világban magától értetődő a flamingó-násztánc, patkányfogó tapsol a kamrában, cirkulával vágják ketté az ember nyelvét, az angyaloknak sok a cipelnivalójuk, Isten pedig finom cigarettapapírból van. De nem csak a tartalmi gazdagság, hanem az önmagára rímelés és refrénezés képessége, valamint a nyelvi ritmus teszi erőteljesen zeneivé ezeket a verseket. Tolnai költeményei joggal kapták a „dal” megnevezést.

Nagy József pedig megadja a szövegek létjogosultságát, sőt, háromdimenzióssá teszi azokat, impulzív jelek és mozgások által. Kezdetben nehezen aklimatizálódom, paradox módon épp azért, mert túlságosan meg akarom fejteni ezt a jelszínházat. De apránként engedek ebből, elengedem magam, és épp ekkor válik élővé az előadás, amely nem tűri a megfeszített elemeztető attitűdöt. Behúz a színészi játék és a rendezői koncepció szimbiózisa, és sodor magával ez a furcsa transzcendentális világ.

A tér erősen letisztult és stilizált, kiegyensúlyozott szimmetriával dolgozik: középen egy makett bábszínház helyezkedik el a parányi belsővel, ezt láthatjuk nagyban is a kivetítőn. Ez a videókép rájátszik a tükörszerű felépítettségre: egy időben kétszer látjuk ugyanazt. Egyrészt egy kisebb, kompaktabb terecskében, másrészt a kivetítőn, nagyobb kiadásban (ez a megoldás azért is szimpatikus számomra, mert azt az érzetet adja, hogy hátrafelé kitérül a színpad). A bábjátékjeleket igényesek, jobbára kiragadnak a versekből egy-egy erőteljesebb vagy fontosabb motívumot. Így jelenik meg többször is az angyalka képe – van itt rajzolt, papírból kivágott és gyurmából formázott angyal is. De megjelennek még olyan szimbólumok, amelyeket a vers ajánl fel, mint például a versben megjelenő kártyány vagy kalapács, amely lesújt egy gyanútlan porcelánelefantra.

Nagy József – fotók: Henning János

Mindettől jobbra ott van a Bicskei István által játszott, kisbetűs willike, aki úgy beszél, ahogyan csak a legfiatalabbak és legöregebbek tudnak. A háta mögött álló tábla kölcsönöz neki egy szórakozott filozófia tanár jellegét. Tabula rasa, amit lehet a gyermeki naivitás és bölcsesség letisztult jelképének is tekinteni, és amire csak egyetlen pont kerül fel, de amelynek természeténél fogva végtelen a kiterjedése. Professzorunk pontosan tudja, hogy éppen mit akar, de „még nem mondja meg” magának, hogy még fúrja tovább az oldalát a kíváncsiság. Majd csak akkor fogja magának elárulni, amikor szép nagy lyuk lesz az oldalán, mint „annak, a keresztén”.

A színpad balfelén pedig ott van a Nagy József által alakított figura, aki willike ellentéte és komplementere is egyben (hozva a mélyen összetartozó dolgoknak ezt a furcsa kettősségét). Pókhálószerű hajával, arcát elfedő maszkiával valamint parókájával olyan, mint valami féktelen zseni, az univerzum tudásának groteszk birtokosa. A bőrrönddel való esetlen birkózása után körbe-körbe sétál, miközben a bőrröndből fehér por

Bicskei István

szítal erőteljes képe lehet ez nihilista homokórának, amelyből visszafordíthatatlanul kiszökik az idő, de rendkívül sok értelmezést megenged még ez a színpadi jelenség. A figura háta mögött zongora áll, egyszer játszik is rajta. Monoton, diszsonáns hangokat csalogat elő a hangszerből, mégis ennek hatására szinkronizálódik a két – eddig teljesen külön utakon haladó – történetmesélés: a zene mindegyre lüktet, mindkét színész mozogni kezd, találkozásuk hamarosan szinte haláltáncá érik.

A végére kreatív alkotói káoszt látunk a színpadon: ott hagyott kellékek, levedlett ruhadarabok. Hálás voltam, hogy a tapsal nem fejeződött be hirdelen a játék, a színészek nem hagyták teljesen abba, vállaltan teatrális meghajlásuk közben is nagyot alakítanak, kiteve a mondatvégi és táblaközei pontot.

A lét elviselhetetlen nehézsége

Kerékgyártó István: Rükverc – Kassai Thália Színház

Bűnöző apa, korán megrekedt tanulási folyamat, motivátlanság, a tudatos életvezetés teljes hiánya – a hajléktalan életmód tipikus tankönyvi eredői.

A *Rükverc* főhőse(?), Vidra Zsolt „hozza az elvárásokat”: azonosítatlan, kihülésben elhunyt hullaként fekszik a boncaszalon. A Kassai Thália Színház társulata nem kisebb feladatot vállalt magára, mint hogy elmesélje nekünk egy hajléktalan férfi élettörténetét – a végétől az elejéig.

Dégner Lilla és Gál Tamás

A darab egy magántörténet arról, hogy a sors, a családi környezet, a képességek és azok hiánya hogyan kényszerítik bele az ember egy alagútba, melynek végén ott vár a halál, s melynek gonosz előjátéka a méltóság teljes elvesztése. Az előadás kézen fog és végigvezet Vidra Zsolt életén, a legintimebb részletekig. Azonosulunk vele, sajnáljuk, talán kicsit szeretjük is. Kinyílik a bicska a zsebünkben, amikor a szülei csecsemőként jövellet és testi egészségüket kívánják neki. Vagy amikor anyja így

mantráz a tizenéves gyerek fülébe: „neked gazdag, egészséges és sikeres életed lesz”. Felmerül bennem a provokatív kérdés: elég-e a boldoguláshoz, ha az ember szülei csak jókívánásokat adnak útravalóul? Boldogulhat-e egyáltalán egy olyan magzat, akit anyja az összes praktikát bevetve próbált elhajtani?

A hajléktalanság égető témáján túl életünk, közéletünk számos jól ismert – ne adj Isten: aktuális – visszassága köszön vissza a darabban: ÁFA-csalás az áruszállító kamionok kamu-utaztatásával, elégtelen rendőri intézkedés, kegyeletet hírből sem ismerő boncolás. „Két világ polgárai” vagyunk, de nem éppen a kanti értelemben – megismerkedünk kicsit az eufemizáló homeless-zsargonnal, egyúttal bepillantást nyerünk az újgazdag, offshore-ozó üzlemberek világába is. A „szimpatikus karakterbe kapaszkodás” nézői igénye ebben a figura-rendszerben nem nyer kielégülést.

Annál inkább a kivételes színházi élmény utáni vágy! Az alakítások zseniálisak. Egy-egy jelenetre szóló epizódszerepek sokaságában csillantják meg a színészek kameleoni képességeiket, a legkevésbé „igénybevett” színész négy, leginkább megdolgoztatott kollégája kilenc szerepet játszik. Gál Tamás sem kivétel, aki hajléktalan férfiból fiatalodik vissza bukott verőlegénnyé, pozíciójával elégedetlen éjszakai portássá, felszarvazott férjjé, agyonfroclizott pincérré, szerelmes húsárukihordó fiúvá, elhanyagolt gyermekké, s végül – saját születésének napján – újra testben és lélekben összetört, halál szélén álló hajléktalanná. Kiegyenlített színészi energiák erőtere ez az előadás, mindenki sikerrel veszi az izgalmas szakmai kihívást. Az epizódszerepek közül számomra kiemelkedően emlékezetes Varga Livia boltvezetőnője, Benkő Géza kertésze, Madarász Máté verőlegénye, valamint Gál Tamás szerelmes-kamasz Vidra Zsoltja. Az előadás gyors és drasztikus váltásokat követel a színészekről, akik állják a sarat; Vidra Zsolt édesanyja az egyik pillanatban még zokog, a másikkban már kellekezésre kényszerül a félhomályos színpadon. A jelenetek közötti átdiszlevezések jelentik az egyetlen kizökkentő tényezőzt; néha a színészek rendezik a teret, máskor fekete pólós műszakiak ügyködnek a szemünk láttára. Mindkét jelenség zavaró, de írjuk ezt a vendégszereplés nehézségeinek számlájára.

A jelenetek közötti holtidőt szerencsére hangsúlyosan kitölti a rendezés: Vidra életének fordulópontjaihoz a szlovák történelem egy-egy valós eseményét rendelve a közéletet is becsempészi az előadásba, központi szál azonban továbbra is a magánember meséje marad.

Vidra Zsolt élete megrendülések, megaláztatások története. Kicsit haragszom az előadásra – pontosabban magamra, amiért hagytam, hogy mérlegelés nélküli befogadóvá tegyen. Egy kiváló színészi alakításban fogamzott hajléktalan karakterét könnyű szeretni a nézőtérrel. Elnézzük neki, hogy a főtt kolbász és a sör közül először az utóbbiért nyúl – a valóságban ezért megrójuk a kéregetőt az utcán. Az előadás forrón tálalja a történetet, de az ítélet dolgában magunkra hagy – valószínűleg nem véletlenül. Szeretném megkocogtatni Vidra Zsolt vállát, hogy „te, Zsolti, most akkor negatív vagy pozitív hős vagy te?” Persze nem felelné, mert lezart szemhéjára már ráült a lét elviselhetetlen nehézsége.

A háborúnak nincs vége

Zoltán újratemetve – Beregszászi Kárpátaljai Megyei Magyar Drámai Színház

A Várkert sötétjét csak néhány éles reflektor deríti, csepereg az eső, a fényben megcsillannak a szemtelő vízcseppek. Szögesdrót kerítés választja le a nézőtérrel a színpadnak kijelölt teret, oszlopokról megafonok merednek ránk. A látvány és a helyszín kiváló arra, hogy egy totalitárius diktatúra atmoszféráját érzéktse (díszlet: Alekszander Belozub). A színpad kényszertáborra alakul, ahol kivételesen nem csak egyenruhás tisztok és foglyok sürgölődnek, hanem egy csapat civil falusi is, akik el szeretnék temetni fiatalkori szerelmé mellett Zoltán Zoltánevicset, a kétszeres borjúdíjas lakost. A probléma csak az, hogy történetesen a temető a határt jelző kerítésen túl, egy másik országban van. Ettől fogva a falu kollektívá-

jának minden törekvése az, hogy valahogy átjusson a határon a koporsóval. Ezenközben az előadás szövete sorra-rendre fölszakad, és a szovjet és poszt-szovjet történelem archetipikus jelenetei jelennek meg, amelyek arra hivatottak, hogy átéljük azt a traumatikus helyzetet, amibe a kettézárt falu (Kisszelmenc és Nagyszelmenc) közössége sodródott. Egyszerre szokatlanul tágasnak érezzük a cselekményvilágot, a klasszikus magyarországi falusi történetektől eltérően most a szovjet világterképre kerülünk, hiszen néha a Csendes Óceántól a Kaukázuson át a Csehszlovák határig bolygunk egy-egy karakterrel. Ugyanakkor szörnyen szükségesnek is, hiszen ez a kis közösség határozottan nyugatra szeretne menni, ahová nem tud (miközben erőszakkal keletre visznek karaktereket).

Ironikus és nyugtalanító az a gesztus, hogy a szögesdróton túra helyezik a nézőteret az alkotók, főleg, ha Magyarországon játsszák. Egyrészt azért, mert mintha mi, nézők biztonságban lennénk, mintha én mindazt, amit ezzel a kárpátaljai falusi közösséggel elkövetnek, a dróton kívülről nézhetném. Másrészt azért nyugtalanító, mert hozzáam szeretnének átjönni, és én nem teszek semmit, azon kívül, hogy együttérek velük, és végignézem kálváriájukat. Az előadás hatása valószínűleg fokozódott a bemutató óta (ami tavaly nyáron történt a Zsámbéki Színházi Bázison), mivel azóta elmérgesedett az orosz–ukrán konfliktus, és azok az emberi helyzetek, amiket itt Magyarországon csak a történelemlétkönyvekből meg az idősebb rokonok elbeszéléseiből ismerünk – milyen az, amikor militarizálódik a társadalom, amikor az egyén végtelenen kiszolgáltatottá válik az állam erőszak szervezeteinek, amikor el kell hagynia az otthonát, nehogy elvigyék katonának –, ma Ukrajnában a hétköznapiak részévé váltak. Aki elutazik most Kárpátaljára (saját tapasztalat), tapinthatja azt a félelmet, amit a háború okozott, miközben olyan

tragédiák alakulnak ki, amelyek akár a Zoltán és szerelme közötti melodramatikus alaphelyzethez hasonlítanak (például pár hete az egyik nagyszöllősi járási faluban a vőlegény hulláját az esküvő időpontjának környékén hozták haza a frontról).

Ma Ukrajnában a kényszerbesorozott katonák és hozzátartozók úgy csöppentek bele ebbe a (számukra értelmetlennek tűnő) háborúba, mint ahogy egyszer csak Szelmencet kettévágták. Úgy tűnik, hogy Kelet-Európában a szovjet és hidegháborús világ kegyetlenségének színeváltozása zajlik, és az egyének kiszolgáltatottsága nyugtalanítóan fokozódik, ezért tartom aktuálisnak a Zoltánt. Ez a sötét tónusú előadás képes megragadni valamit ebből a háborús szorongásból. A diktatúra reprezentációjának közismert jelenetei, majd a poszt-kommunizmus szedett-vedett világa a mai ukrainjai politikai helyzet miatt kapnak különös súlyt. Noha Zelei Zoltán azt hangsúlyozza, hogy a drámával és A kettézárt falu című könyvével azt szeretné, minél inkább a kulturális emlékezet része legyen Kis-Nagyszelmenc története, itt és most ma este engem sokkal inkább az foglalkoztatott, hogy milyen élők máig a szovjet világ viselkedésmintái, és ezek hogyan hatnak napjainkban.

Vidnyánszky Attila elégikus hangvételű, zenével gazdagon ellátott rendezésében Zoltán újrateremtésének tragigroteszk hercehurcája egy közösségi gyász munkaként vagy trauma oldó gesztusként is értelmezhető. A társulat egységes színvonalon működött (kiemelkedést a rendszer nemigen enged meg), de több apró villanás maradt emlékezetes, mint például a Pártsekretár Jancsit alakító Szabó Imre duzzadt hasú kolhozelnöke, vagy a koporsóba kényszerített Glubinko és felettese párjelenete.

Fontos rétege az előadásnak a groteszk humor, amit a közönség nagy kedvvel fogadott. A színpadi képek sokszor magukkal ragadtak, és az ezekből kialakuló felfokozott érzelmű jelenetek egyszerre oldottak és vontak be, néha azonban az allegorikusságuk helyett pusztán egy egyszerű helyzet illusztrációjává váltak, ekkor a „patetikus” (talán) esztétikai minőségét érzékeltem, ami elidegenített. Akkor tudtam szorosan kapcsolódni érzelmileg és intellektuálisan is, amikor az előadás a groteszken belül maradt, és a bíborvörös fényben úszó vagy éppen esküvői táncról izzadt arcok az együttlézet kiváló groteszk humort és az elfolyt szorongásból kitört eufóriát egyszerre közvetítették.

Végezetül engedtessek meg egy személyes történet. Néhány hete utaztam Kárpátaljára. Aki volt már Beregszászon vagy a környező falvakban éjszaka, az tudja, hogy a közvilágítás sokkal hiányosabb, mint Magyarországon. Az előadás folytott, nagy tereket sötétben hagyó világításáról első beregszászi estém jutott eszembe, amikor az éjszaka közepén autóztam a teljesen kihalt városban. Ezt megelőzően átkeltünk az ukrán határon, ahol az útlevél-ellenőrzés előtt géppisztolyos őr „kicsi papírt” osztott (a kicsi papír kifejezés elhangzik az előadásban is). Miután megvolt a vámvizsgálat, a határzónától kifelé ismét egy fenyegető géppisztolyos őrnök kellett odaadni a kicsi papírt, ám az őrnök nem fogadta el, hanem visszafordított minket, mert valami pecsét hiányzott, azt azonban nem tudta elmagyarázni, hogy pontosan mi a baja. Egy pillanatra megijedtünk: az előbbi helyről már elküldtek, hogy minden rendben, itt viszont nem engednek ki. Nem hagyhattuk el a határt, pedig már átkeltünk rajta.

Csuj László

Hibaigazító

A nyomda ördöge felbukkant a kisvárdai lapok tegnapi számában. A 3. oldalon a dr. Seszták Miklós nemzeti fejlesztési miniszterrel készült interjúba bekeleldött néhány mondat az előző szám 3. oldaláról, amolyan „vendégszövegként”. Az értelmezést tán nem zavarja, hiszen pusztán többlet, mégis sajnálatos.

Az első kérdésre adott válasznak vége van ezzel a mondattal: Már miniszterségem előtt, ügyvédként és országgyűlési képviselőként is sokat utaztam, de most sokkal több időmet lefoglalják a protokolláris rendezvények és a hivatalos külföldi utak, ennek ellenére igyekszem minden héten hazajönni Kisvárdára.

A „posztmodern” megoldásért elnézést kérünk a beszélgetés résztvevőitől és olvasóinktól.

(A szerk.)

Mai program:**SZAKMAI KLUB – Beszélgetés a tegnapi előadásokról****11:00 – Rükverc**
Kassai Thália Színház**12:00 – Zoltán újratemetve**
Beregszászi Kárpátaljai Megyei Magyar Drámai Színház
Polgármesteri Hivatal,
Konferenciaközpont**16.00 A SZKALLA LÁNYOK**Béres Ilona és Torday Teri előadása
Produkciónak vezető:
Gáspár Anna
Rákóczi Stúdió**18.00 A MI OSZTÁLYUNK**Nagyvárad Szigligeti Színház
Rendező: Anca Bradu
Művészetek Háza**21.00 ANTOSA**Marosvásárhelyi Ariel Színház
Rendező: Barabás Olga
Várszínhad

Mezei Zoltán és Banka Livia

Törzsnézők, törzsolvasók – megjelent a kisvárdai lapok

kisvárdai lapokA Magyar Színházak
XXVII. Kisvárdai
Fesztiváljának
napilapjaSzerkesztő:
Szűcs Katalin Ágnes
Munkatárs:
Czomba Magdolna

Fotó:

Szebeni Szabó Róbert
Nyomdai előkészítés:
Fnor Reklámgrafika Kft.
Nyomdai kivitelezés:
Imi Print Nyomda
Felelős kiadó: Nyakó Béla
ISSN 1587-8325

Magyar Attila és Anca Bradu

A Magyar Színházak
XXVII. Kisvárdai
Fesztiváljának támogatói:EMBERI ERŐFORRÁSOK
MINISZTERUMAKISVÁRDA VÁROS
ÖNKORMÁNYZATA

nká

Nemzeti Kulturális Alap

